

Az első költészet napja Bandi bácsi nélkül

A magyar költészet napját Magyarországon 1964 óta április 11-én, József Attila születésnapján ünneplik. Ebből az alkalomból minden évben irodalmi előadóstekkel, könyvbemutatókkal, költőtálalkozókkal és -versenyekkel tisztelegnek a magyar líra előtt. Gyakran diákok, vagy éppen a ma is élő szerzők tolmácsolják a költeményeket.

Így volt ez 2019-ig nálunk, Kunadacson is, hiszen Kemény András- Bandi bácsi- mindig szívében viselte, hogy megszerettesse velünk a verseket, hogy helyesen használjuk nyelvünket, őrizzük, becsüljük a magyar nyelv szépségeit. A múlt héten szerettünk volna rá emlékezni egy szavalóverseny keretében, de a kialakult helyzet miatt más módon kell ezt megtennünk. Legfiatalabb tanítványa, Nagy Ferenc, 4. osztályos tanuló szavalatával szeretnénk tisztelegni előtte.

Idén a nagyhétre, nagyszombatra esik a költészet napja. A húsvétban ott van a fájdalom, de az öröm is. Fájdalmas szeretteink elvesztése, de ugyanakkor az örök életbe vetett hitünk segít megbékélni. Örülünk, hogy ismertük őt, hogy tanított minket, hogy szeretett minket, hogy példát mutatott számunkra, ott van a szívünkben, a versekben, az emlékeinkben.

Most otthon vagyunk... olvassunk és hallgassunk verseket saját örömünkre, Bandi Bácsi örömére és emlékezzünk így is rá. Legyünk büszkék arra, hogy a magyar nyelv az anyanyelvünk.

„A magyar költészet szinte kiapadhatatlan forrás mindazok számára, akik szeretnék megismerni nyelvünket, kultúránkat és történelmünket. Azt mondják, ezen a bolygón csak az ember érti a zenét, csak az ember érti a verseket. Én inkább úgy fogalmaznék, hogy a Teremtőtől, az ember kapta a képességet, hogy versekbe szedje érzéseit, gondolatait és felismerje a versek zeneiségét. Ha így van, akkor a Jóisten nagyon szeretheti a zenét és a verseket. Ha így van, a szépen csengő sorok, a léleknek kedves dallamok, egy magasabb szándékot, egy emberi ésszel fel nem fogható tudást dicsérnek.”

(Z. Pintye Zsolt)

József Attiláról írták:

Egy szegény legény , aki tudta, hogy csak az boldog, aki játszhat; aki kertész akart lenni, kelő nappal kelni és fát nevelni; aki megtanította nekünk, hogy anyánk szájából édes az étel és apánk szájából szép az igaz, és hogy a múltat be kell vallani, de a harcot békévé oldja az emlékezés. Egy szegény legényé, aki volt, hogy napokig nem evett „se sokat, se keveset”, de „kivasalt ruhát” hordott szívében, mikor megszólította a kedvest; aki érzett mindent, amit az életben érezni lehet, és örökön csak szeretetre vágyott.

Bandi bácsi kedvenc verse:

Váci Mihály: E földet hogy szeretem!

Fütyörészve kiállok az utcasarokra,
mosolyom aranyait pazarolva.

Jönnek öreg tanítók, akiket
mint régi regényeket úgy szeretek:
életük porba-homokba merült

dúlóútjain én is indultam messze velük.

Ha nénike jön, — tudom, mit sirogat;

s tudom azt is: — azokat a sírokat

hol fedí fúz! — s melyiket jelöli fejfa

s kinek ég csak az oltárán gyertya.

Valamennyi öreg rokona nagyapámnak:

— ez adósa, ezzel együtt iddogáltak,

amaz emlékszik egy szép kacajára:

— s én szívesen vagyok mindnek unokája!

Hát még ha a lányákat, fiúkat

öntik elém dalosan az utak!

Kemence-padok, küszöbök, ereszek

esti meséiből ismerem mindezeket.

— „Ez a bácsi szerette...” — de neveltük,

ha susogta a pletyka, hogy — „ezek, együtt!”

Csak ezek? — azok is! Az is ott! Valahányról

tudom én, amit ő se hisz már magáról!

S ha nádereszek emlékeivel szelíden

merengő szemű férfiak jönnek velem szemben

tudom: — ennek az apja gerendák

lágý tenyerén nagy szögeket vert át;

s emezé gyalogolt szomorú lova mellett

dalára a sovány-sikolyú kerekeknek;

annak bicegő lábú apja varázsos

csomagok mellett volt ruhatáros.

S most ők, a fiak, — (valamennyi barátom)

gyönyörű gondok gazdái országnyi határon.

Amerre sietve mennek: büszke, vidám

szelek vernek köszönő kalapok alakjuk után.

Ismerem őket mind! Ó, ismerem én itt

az egek magasát, sírok nagypénteki mélyeit,

s a szíveket — a Múlt beletört dárdahegyével —

verve-szakadva azért, mit időnk dele érlel:

ismerem én e földet, ahol az akácok

pattogva, görcsökkel hozzák a virágot,

s szinte szemenkint acélossá kapálva

érik csak nehezen a búza kalász;

hol a rozsfény-álmú rajongó gyermek,

mint a vert-fém,

dacok üllőjén szikrázva csitul emberré.

E földet hogy szeretem! hol a késztető élet

szele tépi a pázsit-kapaszkodású népet,

s hol a gyökerek olyan mélyre nőnek,

hogy termővé kötik fergeteges Időnket.